

nogen væsentlig Uoverensstemmelse med de Anstuelser angaaende dette Punkt, der nu udvikledes af den ærede Ordfører. Men vi have den Overbevisning, at Indenrigsministeren ogsaa uden en saadan Opfordring har sin Opmærksomhed tilstrækkelig stærkt rettet paa disse Punkter, og at en direkte Afstemning herom i Thinget og en udtrykkelig Opfordring til at fremme denne Udvikling af de gennemrigste Linier let kunde bidrage til at stille Ministeren noget svagere i Forhandlingerne, dels med Udlandet, dels med det indenlandske Jernbaneselskab, som der her er Tale om, og vi ønske, at Ministeren netop skal staa med behørig Styrke i disse Forhandlinger, saa at han med al Sver og Interesse for det Formaal, der her er peget paa, dog ikke skal lade sig drive til større Offre for denne Sag, end den i og for sig fortjener. Hvad angaar det andet Ændringsforslag under Nr. 9, som to Medlemmer af Udvalget have stillet i modfat Retning, da kan jeg delvis tiltræde, hvad Ordføreren udviklede derimod, men ogsaa kun delvis. Jeg kan ikke erkjende, at det er de militære Foranstaltninger, som have bevirket, at der ikke er blevet udrettet Alt det til Udvikling af vort Jernbanenet og vore Samfærdselsmidler, som ærede Medlemmer ønske i forskellige Retninger. Jeg tror, at der i det Hele taget er blevet udrettet ikke saa Lidt i den Retning i de forløbne Aar, og derjom der ikke er sket saa Meget, som Udskillige maaske ønskede, saa har det vist sig ikke været Hensynet til de militære Foranstaltninger, men ganske andre Omstændigheder, der have bevirket, at man ikke er kommen raskere frem i Anlægget af Jernbaner. Søvrigt maa jeg om dette Punkt udtale den Formening, at vi nu dog sikkert ere komne meget langt fremmed Anlægget af de Jernbaner, som det er Statens Opgave særlig at interessere sig for. Der er ganske vist en Del af Landet, hvor der muligvis endnu er Grund til at gjøre noget Mere, men jeg tror ikke, at det er den Del, som de 2 ærede Medlemmer særlig have for Øie. Jeg sigter til Landsdelene øst for Storebelt, idet det jo netop var Grunden til, at Staten i sin Tid købte de sjællandske Jernbaner, at man fandt, at det sjællandske Jernbaneselskabs Bestaaen var en Hindring for Anlæg af Jernbaner paa Sjælland i det Omfang, man fandt rigtigt, og der er senere i de forløbne 10 Aar ikke sket Synderligt i denne Retning undtagen netop i Fjor: Beslutningerne om Anlæg af en Jernbane fra Slagelse til Næstved. Men iøvrigt tror jeg, at det maa siges, at Landet i det Hele nu er blevet tilstrækkelig forsynet med Statsbaneanlæg, og at, hvad der staar tilbage, kun er

lokale Anlæg, hvor der vel kan blive Tale om, at Statskassen kan yde nogen Hjælp og Støtte, men hvor det bliver de paagjældende Egenes egen Sag at udføre det Væsentlige. I det Hele har jeg for mit Bedkommende den Formening, at hvad det for Diebliffet gjælder om paa Jernbanevæsenets Omraade, ikke saa meget er en Udvidelse af Jernbanenettet, som efterhaanden at naae til en fuldstændig Udnyttelse af det forhaandenbærende Net gennem en stærkere Benyttelse og at give Befolkningen saa store Lettelser i den Henseende som muligt. Jeg skal ikke her komme ind paa en nærmere Udvikling af mine Anstuelser paa dette Punkt, som jeg oftere har havt Leilighed til andetsteds at udvikle, men jeg ønsker kun at benytte Leiligheden til at opfordre den ærede Indenrigsminister til med nogen Opmærksomhed at følge det Experiment, der for Tiden foregaar i Ungarn, hvor man har indført Zonetrafiken med betydelig nedsatte Jernbanetaxter. Experimentet har ikke været fortsat saa længe, at man endnu kan udtale nogen ganske sikker Formening om dets Resultat. Det blev indført den 1ste August forrige Aar, og der foreligger altsaa ikke Resultat for et helt Aar, de Oplysninger, der foreligger, angaa nærmest kun Virkningen paa Indtægten, men ikke paa Udgifterne. De Resultater, der ere naaede med Hensyn til Forøgelse af Trafiken og Indtægten, synes at være i høi Grad tilfredsstillende og i alt Fald at maatte opfordre til at stænke denne Sag en særlig Opmærksomhed. De øvrige Ændringsforslag under dette Afsnit vil der ikke for mig være Anledning til at dvæle ved.

Berg: Jeg har Anledning til, idet jeg skal omtale min Stilling til dette Afsnit, at bemærke, at naar det Mindretal, paa hvis Begne jeg taler, har tiltraadt Ændringsforslagene, ligger deri kun en Erkjendelse af, at vi agte at stemme for Ændringsforslagene, og at vi altsaa ogsaa opfordre vore Meningsfæller her i Salen til at gjøre ligesaa. Men der ligger ikke deri, at vi godkjende den Begrundelse, som enten Flertallet eller Høiremindretallet giver af sin Tilslutning til de samme Ændringer. Vi have ikke valgt Nogen til vor Ordfører hverken paa det saglige eller paa det politiske Omraade, og vi have derfor ikke noget som helst Ansvar for, hvad der anføres til Begrundelse, eller nogen Forpligtelse til at korrigere dette, da det staar for Bedkommendes egen Regning, ikke for vor. Jeg tror, at denne almindelige Bemærkning — det skal jeg gjentage her for det nyvalgte Folkething — kan lette Diskussionen lidt og ikke føre os ind paa Paa-